

Леда Милева

Черешовата фиданка и
врабчето

Черешката растеше до новия асфалтов път, който отива чак до морето. Покрай пътя бяха посадени много дръвчета – и ябълки, и сливи, – но черешка имаше само една. И кой знае защо, Врабчо не се сприятели нито с младите сливи, нито с ябълките, а с черешката.

През пролетта младата фиданка се покри с бели цветчета. Но скоро тънките им листенца се отрониха и по черешката останаха само малки зелени топчета. Черешката потъгува няколко дни за хубавата си бяла премяна, но после слънцето я сгря с милувката си и тя се успокои. А малките зелени топчета – всичките до едно – се обърнаха към слънцето. То им се усмихна и те от радост се зачервиха.

Тогава на най-горното клонче на фиданката долетя Врабчо. Там се червенееше най-голямата и най-сладката черешка. Врабчо я клъвна. Х-хм!... Услади му се!

– Какво правиш? – извика учудена фиданката.

– Подслаждам се! – отвърна весело Врабчо.

– Я, гледай ти! Децата от село Върбица ме посадаха, те ме окопаваха, те ме поливаха. А сега, когато за първи път вързах плод, ти пристигна да се подслаждаш!

Врабчо се замисли.

– Е, добре – рече той. – Нека децата оберат черешките ти. Но тази, най-голямата и най-сладката, ще бъде за мен. И без това вече съм я клъвнал. Съгласна ли си?

Какво можеше да направи фиданката? Съгласи се. Врабчо изяде цялата черешка и се запиля някъде по своите птичи работи.

Когато прилетя отново на другия ден, децата бяха при фиданката. Те напълниха една малка кошничка с черешки и се втурнаха към селото – да се похвалят, че и тяхната фиданка е родила тази пролет.

Черешката помисли, че Врабчо няма да я погледне, щом по клоните ѝ вече не се червенеят сладки плодове. Но не стана тъй. Врабчо пак кацна на най-горното клонче и каза:

– Защо си се омърлушила, фиданке? Догодина ти пак ще цъфнеш, пак ще се покриеш с черешки... А дотогава искаш ли да идвам всеки ден при тебе и да ти разказвам какво става по света? Аз летя навсякъде и всичко виждам.

– Искам – прошумоля с листите си фиданката. И като помълча малко, добави: – Ти си добро врабче. Догодина ще ти позволя да изядеш цели две черешки!

Така започна приятелството на Врабчо с черешовата фиданка. Той долиташе всеки ден и ѝ разказваше какво става по асфалтовия път и по

широките житни блокове край него. Казваше ѝ, че в село Върбица строят ново училище за децата и още много новини. Черешката слушаше и се радваше.

– Знаеш ли – прошушнаха листенцата ѝ един ден. – Откакто се сприятелихме, аз поумнях, научих много неща и дори открих една тайна.

– Каква тайна? – заинтересува се Врабчо.

– Ти си малък, сивичък. Веднъж чух лястовичките да говорят, че врабчето е най-простата птица – нито има хубави и лъскави пера, нито има голяма човка, като щъркела, нито може да лети бързо като лястовичките.

– Е, знам, че не съм много красив! Това ли е тайната ти? – попита Врабчо.

– Не – продължи черешовата фиданка. – Аз открих, че зад простата сива дрешка понякога се крие по-добро сърце, отколкото зад лъскавите пера, каквито имат... каквито имат например свраките... Но ти да не ми се сърдиш? – попита фиданката, защото врабчето все още мълчеше.

– Не – изписука Врабчо. – Дори ти благодаря. И ако птиците можеха да плачат, навярно бих се просълзил, защото твоите думи ме трогнаха.

Така мина лятото. Дойде есента. Листата на черешката пожълтяха и едно по едно започнаха да отлитат с вятъра. Гласът на черешовата фиданка ставаше все по-тих, защото тя говореше с листата си. Но Врабчо, както и по рано, идваше при своята приятелка. Носеше ѝ новини, веселеше я. А когато слънцето се търкулнеше зад баира, казваше „лека нощ“ и отиваше да спи...

Тази вечер беше по-хладна от другите. Може би затова и слънцето се скри по-рано зад баира.

– Трябва да се прибирам! – каза Врабчо.

Черешовата фиданка беше вече съвсем гола. Само на едно клонче трепкаха три жълти листенца. Затова, когато проговори, врабчето едва я чу.

– Не си отивай, Врабчо. Постои още малко! – замоли се фиданката.

– Спи ми се – рече Врабчо. – Но щом искаш... Нали утре пак ще се видим?

– И на мене ми се спи – призна тихичко фиданката. – Само че аз ще заспя за дълго, чак до пролетта. Цяла зима няма да мога нищо да ти кажа, защото как ще ти говоря, като нямам листа!

– Аз пак ще идвам при тебе. Нищо че клоните ти ще бъдат голи –

рече Врабчо. – После, когато отново се покриеш с листенца, ще ми разкажеш всичко, което си сънувала през зимата.

– Какво ще сънувам! – пошепна с трите си листенца фиданката. – Навярно, че пак съм отрупана с черешки... или децата... или тебе...

Фиданката прошепушна съвсем тихо още нещо, което приличаше на „лека нощ“. В този миг вятърът изсвири в голите ѝ клонки, грабна последните три листенца и отлетя с тях.

– Спи сладко до пролетта, черешова фиданке! Лека нощ! – каза Врабчо и полетя след вятъра.

КРАЙ

© Леда Милева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9149>]